

аметникъ

ЮНАКЪ ПАНТЕЛЕЙ

НАШИ ЖИВИ ПИСАТЕЛИ

Слабъ бѣ Панталей,
смѣй му се Андрей
и му спѣва кракъ.
Бѣше строенъ, правъ,
ала мекушавъ.
Хичъ не бѣше якъ.
— Ехъ ти Панталей,
малко поумнѣй!
Що си толкозъ простъ!
За да нѣмашъ врагъ
и да си юнакъ —
направи си лостъ!
Учеше го самъ
чичо му Адамъ
(той имъ бѣше гостъ)
Две дървета — тукъ
после съ чука — чукъ —
Ето туй е лостъ.
Почна Панталей

самъ да се люлъ
даже тупна днесъ . . .
А до оня плетъ
тамъ деца безчетъ
гледатъ съ интересъ . . .
Сутринъ стане — хопъ,
вечеръ скокне — тропъ,
не престава той;
И отъ день на день
стана по-засмѣнъ
хубовъ, здравъ — герой . . .
Ходи Панталей,
но Андрей не смѣй
да му спѣва кракъ;
А пѣкъ Панталей
много се гордѣй,
че е прѣвъ юнакъ . . .

Маминъ Колю

Вѣра Бояджиева-Фолъ

Родена е въ София. Завършила е славянска филология въ Софийския университетъ, следвала е въ Берлинъ курсъ по детски градини и нѣмски езикъ. Своята литературна дейность е започнала съ детски приказки, печатани въ всички детски списания, които излизатъ въ София. Пише разкази, статии, пѣтни впечатления и е редовна сътрудница на „Вестникъ на жената“, „Миръ“, „Модерна домакиня“ и др. Вѣра Бояджиева-Фолъ е известна и съ своята обществена дейность — държи сказки въ столицата и провинцията, работи въ благотворителни и културни дружества. Тя е една отъ основателките на Клуба на българските писателки, а презъ тая година е неговa секретарка. Издава следните книги за деца: „Добриятъ дѣдо Господъ“, „Отъ земята до небето“, детската пиеса „Дърварьотъ и Горската царкиня“. Найновата ѝ книга е „Горещиятъ изтокъ“, пѣтни картини и впечатления отъ пътуването ѝ до Египетъ.

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

— Стъклото е открито отъ смѣлитѣ мореплаватели — финикийцитѣ, 1000 години преди Рождество Христово.

— Първата азбука сж имали китайцитѣ още презъ 1900 г. пр. Р. Хр.

— Споредъ православната църква, свѣтътъ е създаденъ точно преди 7,444 години.

— Най-голѣма възраст отъ дърветата достига кестена — 2,000 години.

— Изобретателтъ на „Шахмата“ е билъ индийскиятъ мѣдрецъ Сеса Дахеръ.

— Въ Съединенитѣ щати има само 43 на сто неграмотни.

— Нѣкои глетчери въ Гренландия сж дебели до 2,500 м.

— 38% отъ повърхността на Холандия лежи подъ морското равнище.

— Най-голѣмитѣ езера въ свѣта сж Виктория Нианца и Горното езеро въ Америка. И дветѣ иматъ повърхнина 83,000 квадратни километра, т. е. малко по-малко отъ България.

— Предполага се, че р. Дунавъ е най-дълбока въ долното си течение и то къмъ своята делта. Отъ измѣрванията, обаче, които сж правени до сега за установяване най-голѣмата дълбочина знае се, че тя е при „Желѣзните врата“ — 50 м.

— Бързай, Мурджо, къмъ село, че утре съмъ ученикъ!

Разказъ отъ Санда Йовчева

ленъ. И сънува, че кара стадото по зеленитѣ хълмове край селото и свирѣ. Въ свежата утрѣна ясно се отекватъ звънчетата на стадото и пѣсенъта на кавала. Той свирѣ унесено. И изведнажъ отъ нѣкжде прииждатъ хора, много хора, не сж само отъ неговото село. Отъ всички села. Наоколо е тихо, съвсемъ тихо. Нито вѣгъръ пошушва, нито листъ потрепва. И чудо. Хората се превръщатъ на сѣнки, чезнатъ, оставатъ само свѣтналиятъ имъ очи, като хубави блестящи звезди.

— Свири! Свири! — шепне му нѣкой, гласътъ на учителя.

— Свири! — Виждашъ ли, какво направи твоята пѣсенъ? Виждашъ ли: пречисти душитъ! Гдѣ сж хората? Гдѣ сж грижитѣ и скърбитѣ имъ? Гдѣ сж лошитѣ сърдца? Нѣма ги! Не остана ни една зла помисълъ!

Ради свирѣ и гледа. И хубавитѣ звезди ставатъ още по-блестящи, летятъ, летятъ къмъ небето. На ухото на Ради гласътъ пакъ зашепва:

— Свири! Богъ щедро ти е далъ богатство! Раздавай го! Бжди щедъръ. Нали хората ставатъ по-добри?

Изведнажъ нѣкой го побутва по рамото:

— Ставай, Радко! Време е за училище! — вика майка му, наведена надъ него.

